

Ne-am îndepărtat puțin de casa familiei Darcy și ne-am așezat pe iarbă.

— Nu-ți face griji pentru maică-ta. Știi cum e ea – nebună de legat, dusă cu sorcova. O să-și vină în fire după ce se obișnuiește cu ideea.

Am rămas tăcuți preț de o clipă. În depărtare se auzeau pîrîul, păsările, glasurile – vechiul decor atît de familiar.

— Așteptările sînt cele care le joacă feste tuturor. De fiecare dată. Ar trebui să fie așa, ar trebui să fie altfel. Secretul e să te descurci cu ce ai. Întotdeauna ți-ai dorit un copil, nu-i așa?

— Întotdeauna, de vreo trei ani, cam vreo două ore, am zis rușinată. Dar acum îmi dau seama că da, mi-am dorit.

— Și acum o să ai un copil. Și o să fie cel mai norocos copil din lume fiindcă te are pe tine drept mamă. N-o să mai fie pe lume o mamă mai iubitoare și mai blîndă ca tine – gîndește-te ce-o să se mai distreze ăla mic cu tine. Ascultă-mă, du-te acasă, fă lucrurile cît poți de bine și nu lua seama la toate prostiile celorlalți. O să fie bine, îți promit.

M-a condus la mașina lui Mark și la șoferul care aștepta, promițîndu-mi că n-o să-i spună mamei. Cînd a apărut Mark, cu un aer mîhnit și tulburat, tata l-a bătut pe umăr bărbătește și i-a zîmbit conspirativ. Însă n-a zis nimic. Asta-i geniul tatei. Știa că Mark n-ar suporta și că nu e nevoie să rostească vreun cuvînt.

În timp ce mașina înainta lin pe șosea, am urmat pilda tatei și mi-am pus pur și simplu capul pe umărul lui Mark și am închis ochii. Când aproape ațipisem, sînt sigură că l-am auzit pe Mark șoptind:

— Chiar dacă se dovedește că e copilul lui Daniel, tot vreau să fiu tatăl lui.

~ Sîmbătă, 4 noiembrie

5 p.m. Tocmai m-am întors de la magazinul John Lewis unde am făcut cumpărăturile pentru copil, cu Mark și Daniel. Ei zic mereu că dacă se întîmplă ceva rău, trebuie să te duci la John Lewis, pentru că la John Lewis nu se întîmplă niciodată nimic rău.

Mark ținea în brațe un teanc imens de cărți despre copii și o cutie de scutece de muselină pe care scria „Scutece de înfășat“.

— Scutece? a zis Daniel uluit, ținînd în mîini un echipament în miniatură al echipei Chelsea. Vrei să-l înfășezi?

— Poate fi eficient, a zis Mark, cu un aer de martor expert ce a fost convocat pentru a oferi sfaturi despre oportunitatea intervenției militare *versus* pace, dacă nu e prea strîns.

— ...și ești un țăran egiptean din secolul al patrulea înaintea erei noastre.

— Ajută la somn, a zis Mark ridicînd un aparat de încălzit șervețelele umede, ca și cum aproape uitase de prezența lui Daniel.

— Poftim? Cînd ești legat în chingi de o masă? Nu aduce un pic a Abu Ghraib?

— Da, n-ai nici cea mai mică idee despre ce e și ce nu e adecvat să devină o „glumă”. Tocmai m-am întors de la magazinul John Lewis, unde am făcut cumpărăturile pentru copil, cu... Probabil că ai lăsa copilul să plîngă toată noaptea pînă adoarme, beat, după ce i-ai dat mai multe lingurițe de whisky.

— Înghite-ți cuvintele!

Au fost rapid scoși afară din magazin de personalul de pază de la John Lewis. În John Lewis nu e permis să se întîmple niciodată nimic rău. Din păcate, nu e peste tot așa.

~ Duminică, 12 noiembrie

5 p.m. Apartamentul meu. Tocmai m-am întors de la cursul prenatal.

Mark a ajuns tîrziu, vorbind la telefon, cu servieta în mînă și ne-a salutat pe Daniel și pe mine înclinînd vag din cap și continuîndu-și conversația la telefon.

— Închide-l, Darce, fii băiat bun, a zis Daniel.

Ne-am semnat în registrul de la recepție și intrat în grabă pe ușile duble, dînd peste o instructoare ce stătea în fața unui model de cauciuc care reprezenta partea inferioară

a corpului unei femei. Cuplurile erau înșirate la mese, fiecare dintre ele încercînd să pună un scutec pe un bebeluș de plastic.

— A! a zis instructoarea. Bine ați venit! Luați-vă un copil din coșul de acolo!

În coș nu mai era decît un bebeluș maro de plastic.

— Dacă am fi ajuns la timp, am fi putut avea un copilaș alb, a șoptit Daniel, stîrnind priviri indignate.

— Daniel, am șoptit amenințător, tacă-ți fleanca!

— Așa! a zis instructoarea, calmînd spiritele. Pe cine avem noi aici? Mark? Daniel? Sînteți al doilea cuplu de același sex pe ziua de azi.

Toată lumea a aplaudat politicoasă în timp ce Daniel a zîmbit arogant văzîndu-i expresia lui Mark.

— Și Bridget? Tu ești mama surogat? Bun venit!

M-am gîndit că nu e o idee bună să explic totul în acest moment, așa că am schițat un zîmbet în timp ce toată lumea se agita să rearanjeze scaunele.

— Nu, a zis Mark brusc, nu sîntem un cuplu.

A urmat un moment de tăcere, și toată lumea se holba la el.

— Aha... deci...? a zis instructoarea. Deci tu și Bridget sînteți un cuplu?

— Nu.

— Atunci Daniel și Bridget sînt...

— Nici unii dintre noi nu sîntem un cuplu, am zis. M-am culcat cu amîndoi și nu știu care dintre ei este...

— A! Deci ați optat ca amîndoi să aveți relații sexuale cu mama surogat! E neobișnuit! În orice caz, toți nou-veniții sînt bine-veniți!

— „Nou-veniți“ e cuvîntul de ordine aici din cîte observ, a remarcat Daniel.

— Să continuăm, de acord?

Instructoarea a ridicat modelul ginecologic din cauciuc.

— Cum se numește deschizătura uterului? Știe cineva?

Daniel a ridicat mîna:

— Vagin!

— Îhm, din păcate nu e așa.

— Cervix, a zis Mark.

— Cervix. Exact! Și *deschizătura* cervixului?

— Vagin! a zis Daniel triumfător.

— Da! Sau, cum îi mai spunem noi, canalul de naștere sau, pentru bebeluș, ieșirea într-o nouă lume.

— Întotdeauna există două perspective din care poți vedea lucrurile, a zis Daniel.

Instructorul ridica acum un bebeluș de plastic și femeia de cauciuc tăiată în jumătate. Sincer acum, oare cum mai rezistă orice relație normală după un curs prenatal?

— Așa! Haideți să vedem acum ce se întîmplă, de fapt, atunci cînd bebelușul e, în fine, gata să iasă. Atunci, canalul de naștere trebuie să se deschidă.

Instructoarea a împins bebelușul cu capul în jos în jumătatea de femeie din cauciuc.

— Se oferă cineva să joace rolul doctorului? Vrei tu, Daniel?

— ...avînd în vedere că munca ta de-o viață constă în deschisul vaginelor, a șoptit Mark.

— OK! Deci! Doctore! Pune-ți mîna acolo.

Instructoarea i-a ghidat mîna lui Daniel în susul „canalului de naștere“ al femeii de cauciuc.

— Iar bebelușul împinge de aici în jos. Îl simți?

— Îmi cer mii de scuze, a zis Daniel răsucindu-și mîna în canalul de naștere din cauciuc. Nu reușesc să-l ajung.

Mark a zîmbit ironic cînd Daniel a încercat să-și împingă mîna în sus în interiorul păpușii, în timp ce instructoarea o împingea în jos.

— Fir-ar, a zis instructoarea, pierzîndu-și în mod surprinzător cumpătul. Așa se întîmplă de fiecare *nenorocită* de dată. Le cer întruna alta. Halal Program de Sănătate Națională. Nimeni nu are vaginul atît de mic.

— E clar că n-ați fost niciodată la Ping Pong Puck, în Bangkok, a zis Daniel.

— O, Doamne! a strigat instructoarea, privindu-l pe Daniel siderată. O, Doamne! Ești tipul de la emisiunea de călătorii! Așa-i? Am văzut emisiunea de la Bangkok! Am murit de rîs! Daniel Cleaver!

Toată lumea se uita acum încîntată la Daniel.

— Faci o altă emisiune?